

Vì ‘Nhà Đ&#ng G&#y Cánh’ (NĐGC) là cuốn truyện dài, nên chúng tôi xin tóm lược m&#y phần trình bày truyện này: Tình cảnh của gia đình ông bà Văn --- hai nhân vật trong truyện --- trong bối cảnh lịch sử năm 1954:

Nh&# hàng triệu người dân Việt, hi&#n hòa nhập quốc tế, thế hệ yêu gia đình mà không quên nghĩa vụ đời sống, ông Văn đã chấp nhận xa nhà, vào “Liên Khu T” phục vụ cho phong trào kháng chiến chống Pháp gần 5 năm trời. Sau khi hiểu rõ sự thật về Cộng Sản trong Miền Tr&#n Việt Minh, ông liền viết đơn xin trở về nguyên quán với gia đình --- với hi&#n và hai đứa con thơ: Tuấn và Thảo --- ở miền quê quê nhà Hà Nam.

Đây là vùng “kháng chiến” thuộc “Liên Khu Ba”, nên dân chúng miền quê phải sống trong cảnh ‘mất cảnh đời’. Ban ngày thì lính Pháp hành quân, họ cho phi cơ bắn phá. Ban đêm thì Cộng Sản hoành hành.

Đ&#n năm 1954 thì hầu như cả vùng “Liên Khu Ba” đều dồn quy&#n kiểm soát của Cộng Sản. Chúng cho thi hành chiến dịch “Chiến Cách Ru&#ng Đ&#t”. Th&#m truyện đưa tới “đ&#a chi”--- vô cùng dã man, tàn ác --- di&#n ra khi&#n ông bà Văn hoảng sợ, chỉ còn biết tìm đường, đem Tuấn và Thảo đi trốn vào Nam lánh nạn.

Trong thời gian này, Hiệp Định Geneva 1954 đã được ký kết, Pháp đã rút lui khỏi miền Bắc. Tất cả các ngành đều có công an, du kích và “b&#n cảnh nông” CS canh gác để ngăn chặn dân chúng --- nhất là thành phần “Trí, Phú, Đ&#a, Hào” --- đi lánh nạn.

Trong tình cảnh ngặt nghèo, ông Văn lại còn bị buộc tội là “ph&#n đ&#ng” và bị công an CS bắt giam. Bà Văn cùng Tuấn và Thảo mãi mòn mỏi trông chờ, nhưng không thấy ông Văn đâu cả nữa. Trong khi vậy, ngày đi về vào Nam --- theo Hiệp Định Geneva quy định --- sắp hết hạn.

V&#y làm cách nào để bà Văn đem Tuấn và Thảo, trốn thoát vào Nam? Trong làng xã, bị công an và “b&#n cảnh nông” Cộng Sản đưa biệt mật bà Văn --- “đ&#a chi” ph&#n đ&#ng”. Nên không thể nào bà đi trốn cùng mật lúc với Tuấn và Thảo. Chỉ còn cách, bà Văn cho hai em đi lên Hà Nội trốn.

Nếu trốn thoát, Tuấn và Thảo sẽ theo cô Hoà --- em của ông Văn, công nhân đó --- ra Hội Phòng, lên tàu đi về Nam. Còn bà Văn, sau đó nếu không đi thoát thì đành chấp nhận tình cảnh gia đình ly tán: Vĩnh biệt hai đứa con thơ đời, và còn hơn là để chúng sa vào tay họ CS.

Trong khi Tuấn và Thảo trốn lên Hà Nội thì ông Văn được CS bắt. Về nhà ra khỏi trại tù, ông lại dùng “Gi&#y Ra Tr&#i” trong tay, để ‘đi lạc’ lên Hà Nội, rồi ra Hội Phòng. Đây là thành phần cuối cùng, và còn dồn quy&#n kiểm soát của chính quyền Quốc Gia và đang đón nhận đ&#ng bào t&#n nạn vào Nam bằng đ&#ng biển.

Thời khi bị CS bắt giam, ông Văn không hề biết chuyện gì xảy ra trong gia đình --- kể cả chuyện hai đứa con thơ đi trốn CS. Nên ông Văn, khi về ra tới Hội Phòng thì vội vàng đến ‘Ty Cảnh Sát’ để xin 4 tấm ‘Gi&#y Thông Hành’ cho cả gia đình. Được vậy, ông Văn sẽ trở về quê đón vợ con.

Ông hy vọng, khi đi trốn mà có 'Giấy Thông Hành' trong tay thì cả nhà ông sẽ thoát khỏi trạm kiểm soát của CS.

Thế nhưng, số việc xảy ra không như ý ông Văn mong muốn. Nên chuyến tàu Serpent --- chuyến đi vào Nam --- trở thành 'chuyến tàu vĩnh biệt'.

Serpent, Chuyến Tàu Vĩnh Biệt

Bên cửa ngỏ trạm trú -- cửa đi vào phòng giam -- ở đường Cát Dài, thành phố Hải Phòng, ông Văn ngồi trên bãi cát ôm Tuấn và Thảo trong vòng tay. Qua làn nước mờ mờ, ông thấy từng toán năm bảy người, nối tiếp nhau đi qua. Người xách va-li, kẻ bỏ túi đồ đạc, lũ lượt đi về phía biển để đáp tàu vào Nam. Trong lúc chờ đợi, nhiều người đứng gần ông nhún vai nói chuyện, hỏi thăm nhau, trao đổi tâm sự với nhau, khi nhìn cửa ngỏ trạm trú, "nhào nhào cái chết".

- Chuyến này, gia đình bác vào Nam đây để chờ chờ?

- Còn thì sao, ông bà nội của các cháu. Hai cháu không chịu vào Nam. Phải vì già yếu, phải vì các cháu không muốn xa "quê cha đất tổ".

- Thế thì ai là người trông nom hai cháu?

- Thế mới khó chứ...

Nhìn sự yên tĩnh trên mặt biển, ông ta nghiêng ngò nói tiếp:

- Đây là đi đâu... khó lắm. Chúng tôi đã tính cho cháu út là đi, nhưng các cháu không bằng lòng. Nhất là cháu ông, cháu khăng khăng bỏ ông:

"Con phải đem tất cả các cháu vào Nam, lo liệu cho từng người lại của chúng nó. Bọn mình thì già rồi, liệu còn sống được vài năm nữa không mà đi vào Nam? Tuổi già sức yếu, đừng xa xa xôi, làm phiền hà các con lắm".

Chức vụ ông ta không muốn như chuyến chia lìa này, nên hỏi sang chuyến khác:

- Có phải chuyến tàu này là chuyến cuối cùng của chuyến đi vào Nam, phải không?

- Vâng, chuyến tàu Serpent này là chuyến cuối cùng, hiện thì đang thả neo ngoài khơi Hải Phòng. Nghe nói là con tàu này có thể chở được vài ba ngàn người. Chuyến đi vào Nam phải đi tàu "há mồm" trước, khi ra ngoài khơi mới lên tàu Serpent.

- Tàu "há mồm" chờ đợi ở ngoài khơi, năm chục người. Mình đi lên tàu này mà gặp sóng lớn thì khó lắm.

- Hôm nay, trời có vẻ yên tĩnh. Hy vọng, mình đi ra ngoài khơi, ngoài khơi vài dặm thì không

đến nơi nào... Nếu gặp sóng gió thì cũng phải chịu. Mình thoát được Công Sơn vào Nam là phúc đức rồi.

Nghe hai chữ "phúc đức", ông Văn nhún nhún tâm sự cùng đáng đau khổ của cả Giáo Sĩ sáng nay.

- Làng tôi, công an, du kích, bọn cướp nông, chèo nào cũng có chúng canh gác. Gia đình nào "phúc đức" lắm thì mới có thể trốn thoát khỏi nhà.

Vừa thoát khỏi công an, vừa thoát khỏi thân. Lúc trao đổi tâm sự sáng nay, ông Văn và cả Giáo Sĩ sáng nay đều sụt sùi khóc. Cả Giáo Sĩ sáng nay là người hiên ngang -- người huy hoàng Thanh Liêm, tinh Hà Nam, hào huân ai cũng biết -- nhưng chèo vì có dăm chục người ruồng rẫy nên cả bọn Công Sơn ghép vào "thành phần địa phương". Khi sắp sửa bắt đầu, cả ông trốn thoát lên Hà Nội. Kể tiếp là cháu nội của cả. Còn cả bà và cô con gái, cả tháng sau mới trốn thoát vào lúc nửa đêm. Cuối cùng, gia đình cả chỉ có 4 người thoát nạn ra Hồ Chí Phòng. Còn 3 người khác, lẽ nào đi trốn cũng bị bắt. Bọn "bọn cướp nông" Công Sơn đã thay phiên nhau canh gác, cô lập khu nhà của cả. Chẳng hạn đến khi nhậm mệnh, cả Giáo Sĩ sáng nay vẫn không quên thắp nén nhang, gia đình ly tán khi đất nước chia đôi.

- Nay ông Trưởng, ông có biết tin gì không?

- Tin gì hở cả?

Ông Văn ngẩng mặt lên nhìn: Cả già, đầu tóc bạc phơ, tóc ngoài đầu ông Cát Dài bạc vào công trường, hai chú ông Trưởng nhún nhún. Mọi người đứng cạnh bên cạnh ông Văn, cũng lắng nghe cả già loan tin.

- Cô cháu ngoại của tôi, vừa mới trốn thoát ra đây kể lại, nhiều người tìm miền quê tỉnh Hà Nam và Nam Định, đã trốn lên được Hà Nội, nhưng rồi...

Vừa nghe đến đó, ông Văn đứng phắt dậy như chiếc lò xo bung lên:

- Nhưng rồi làm sao hở cả?

Cả già nhìn ông Văn:

- Nhưng rồi, tất cả đều bị công an Công Sơn bắt giam ở khu trại công nhân. Mỗi đến sáng hôm qua, không hiểu "trời xui đất khi" thế nào mà nhân viên của "Ủy Hội Quốc Tế Kiềm Soát Đình Chiểu" lại biết. Họ đến can thiệp. Hình như tất cả những nhân đã được chuyển ra Hồ Chí Phòng.

Tuấn và Thọ cũng há miệng ngạc nhiên, đứng bên cạnh cha. Đôi mắt ông Văn sáng lên trong lúc Tuấn láu táu hỏi:

- Thế bây giờ.... nhưng người ở đâu, cả biết không?

- Nghe nói... họ đã được chuyển ra ngoài bến tàu rồi.

Quyết định 20-7-1954: Serpent, Chuyến Tàu Vĩnh Biệt

Tác Giả: Ð Quốc Anh Thơ

Chúa Nhật, 28 Tháng 9 Năm 2008 05:23

Tia hy vọng lóe sáng. Có mong, trong số những người đi có bà Văn! Không chừng, đến giờ phút cuối, gia đình ông Văn sẽ có mặt đầy đủ trên chiếc tàu Serpent?

Mặc dù, đó là "chuyến ngàn năm một thuở". Những ba bề ông Văn vẫn còn m th y nao nức trong lòng. Có lẽ, Tuấn là người nóng lòng nhất. Có bé mong mẹ, đứng lên tàu Serpent thốt sự, đứng p l i m già ...

*

..... Ba bề con ông Văn -- cùng nhau người t n n khác -- đi ch h t giờ này sang giờ khác. Trên sân cát, có nhóm thanh niên, năm bề người xúm lại, bàn chuyện thời sự. Nào là chuyến chia đôi đất nước. Nào là chuyến đi về vào Nam t n n. Nào là chuyến về chi n d ch Đi n Biên Phố

.....Thế là sau 8 năm khi x ng chi n tranh, kêu gọi "toàn quốc kháng chiến" -- Di N bên ngoài là "đánh Pháp giành Độc Lập", những Đ M bên trong là bành tr ng bá quyền Mác-Lênin -- đến ngày 20-7-1954, Công Sơn đã tho thu n v i Pháp, ký kết hiệp định Genève, chia đôi đất nước VN d c theo sông B n H i. Người đi, đi đi n cho Chính Phủ Quốc Gia là bác sĩ Trần Văn Đ -- nh n l nh c a Th T ng Ngô Đình Di m -- quy t li t ph n đ i hi p đ nh này.

Vì biết miền Bắc đất đai ách thống trị ác đ c c a Công Sơn, nên đứng bào mẹ bề c nghi p, đi về vào Nam về hai bàn tay trắng. Người đi, đi miền Nam, h u nh không có người dân nào mua 'đi về ra Bắc' -- người trẻ m y ch c ngàn cán binh Công Sơn đ c l nh c a "Bác và Đ ng, đi t p k t". Dù bên này hay bên kia chiến tuyến, trong biển cả l ch s này, có hàng trăm ngàn gia đình tan nát. Con sông B n H i trở thành dòng sông "ngăn cách" k B c, người i Nam.

Ông Văn càng nghe nhóm thanh niên bàn luận, lại càng cảm th y ân hận. Chính ông là kẻ l m l n, tin theo Mặt Trận Việt Minh, tham gia kháng chiến chống Pháp. Đ k t qu , sau 8 năm chiến tranh, quân đi Pháp là phía th m bề i, Công Sơn là kẻ h ng chi n th ng. Dân t c VN là n n nhân đau th ng nh t.

Chiến dịch Đi n Biên Phố là thí d đi n hình. Phía Công Sơn áp đ ng chi n thu t "Bi n Ng i", tung vào trận đ a kho ng 63 ngàn "B Đ i Ch L c" và 30 ngàn dân công t r l c đ đ b p 12 ti u đoàn tác chiến c a Pháp. Quy n ch huy Chi n D ch n m trong tay bề n t ng lãnh Tàu Công -- Bành Đ c Hoài, Lê Quý Ba và Vi Quốc Thanh. Còn Võ Nguyên Giáp, th c s ch là k ph tá, n u không mua n nói là bù nhìn. Quân đi Pháp không ng , nh u đ n v pháo binh c a Tàu Công tham chiến. Nên các vị trí đóng quân c a Pháp bề "m a pháo" tan tành -- đúng theo chiến thu t "Ti n Pháo H u Xung" c a Tàu Công.

Qua trận Đi n Biên Phố, ai cũng th y, Công Sơn h ng chi n th ng. Th m th ng nh t là dân t c VN. Hàng ch c ngàn người Việt, bao gồm c "B Đ i" và "Dân Công", bề thi t m ng trên chiến tr ng. Hàng ch c ngàn người khác bề tàn ph . Đ r i, dân chúng VN ph i s ng đ i ách nô l Mác-Lênin. T t c quy n t do căn bề n bề c m đoán. Ách cai trị c a Công Sơn, thậm đ c h n quân Pháp bề ph n. Vì v y dân chúng bề "quê cha đất t", vào Nam t n n.

Nhìn quanh quẩn, Tuấn thấy hai thanh niên đang đứng nói chuyện ở cuối thang. Cậu bé hỏi cậu, cậu nói:

- Anh cho em hỏi, phòng Truyền Tin ở phía nào hả anh?

- Hỏi này, trên máy vi âm vừa nói ở phía sau đài ra-đa.

Nói xong, anh quay lại cười xung quanh rồi chỉ tay về phía trước:

- Có lẽ chỗ này là đài ra-đa thì phải? Hỏi anh chàng thấy thế này xem sao?

Chợt nhìn anh thanh niên không thông thạo tiếng Mỹ. Nên khi gặp người Mỹ, anh vừa nói vừa ra dấu tay. Sau khi được chỉ dẫn, anh quay lại nói với Tuấn:

- Đúng là phía đó.

Tuấn vội vàng cảm ơn, rồi hỏi cậu bạn trước rồi chỉ cũ, nắm tay ông Văn:

- Đi về phía này bạn.

Thế là, ba bạn con ông Văn hăm hở đi về phía đài ra-đa. Câu chuyện hy hữu do cậu già thu hút lại hỏi sáng nay, từng người còn vắng vắng bên tai ông Văn:

"... Nhiều người tôi miền quê như Hà Nam hay Nam Định, trên lên Hà Nội...bên công an Công Sơn bắt giam ở khu trại giam học. Nhưng sáng hôm qua, không hiểu "trời xui đất khi" thế nào mà nhân viên của "Unit 7" lại bắt. Họ can thiệp. Có tin đồn là các nhân viên đã được chuyển ra Hội Phòng để lên tàu Serpent đi về Nam".

Tôi sao trong số những người tôi không có bà Văn? Ông Văn là người mang nhiều hy vọng. Còn Tuấn thì có trí thông minh phong phú. Nên đi bên cạnh cha, cậu bé thông minh như đoàn:

"Lúc vừa trông thấy mẹ thì con mừng quýnh, quàng túi hành lý xuống boong tàu, chạy lại ôm chặt lấy mẹ để tha niệm mong. Trong khi xúc động, bạn mẹ và các con nhìn nhau mà. Thế đây, thêm tiếng gia đình ly tán chớm dật. Bạn mẹ sung sướng, lúc nào cũng có các con quây quần bên cạnh"...

Ồo tiếng gọi làm Tuấn hăm hở bước đến phòng Truyền Tin trước tiên. Khi vừa bước đến cửa phòng, cậu bé xoay lại phía sau, thúc dục ông Văn:

- Nhanh lên, đi nhanh lên bạn.

Ông Văn níu lấy tay Thào. Tuấn già sức yếu, mẹ đi được một quãng, ông thấy hèn hèn. Tuấn phải đứng chờ một lúc lâu. Sau khi ông Văn viết vào tờ đơn nhận tin, đưa cho anh xong ngôn viên ở trong phòng Truyền Tin thì trên máy vi âm vang lên:

"Xin Quý vị lưu ý, sau đây là phần tìm thân nhân.

Ông Văn và hai con là Tuấn và Thọ quê ở Hà Nam, muốn tìm bà Văn. Quý vị nào biết tin, xin cho biết. Ông Văn cùng hai cháu đang chờ ở phòng Truyền Tin. Chúng tôi xin lỗi đi, ông Văn..."

... Năm phút, 10 phút... rồi cả tiếng đồng hồ trôi qua. Ba bé con ông Văn ngồi chờ rồi thì tắt đèn, không gặp được ai. Trong lúc ông Văn ở rữ, ngồi ở trước cửa phòng "Truyền Tin", Tuấn và Thọ ở r nhau, đi về phía đầu tàu.

Lúc đầu tiên bước chân lên tàu thuở nên Tuấn và Thọ tò mò nhìn hết chỗ này đến chỗ khác. Tuấn quan sát, thấy đầu đèn cuội con tàu sơn màu xám. Chỗ có ống khói ở chính giữa là có 2 vòng sơn đen và đỏ. Phía trước phòng lái, có lá cờ M đang tung bay trước gió. Trên boong tàu, nhiều người có cửa thang sắt nối liền với tầng dưới. Càng quan sát máy móc trên tàu, Tuấn và Thọ càng cảm thấy thớ thớ.

- Cái này là cái gì hở anh?

Tuấn lúc đầu thấy "không biết", rồi hỏi bằng giọng:

- Chiếc máy này dùng để làm gì hả?

Chàng ngồi ngay khi thấy, có cô bé khoanh bả tay tám tuổi, chụm sơn lên phía cửa thang:

- Bả ơi! Bả... ơi!

Tuấn nhìn theo cô bé -- vâng chớ, vâng kêu lên khi nhìn thấy cha thấy cửa thang sắt leo lên trên boong tàu. Thấy rồi, Tuấn và Thọ đứng bên nhau, mặt tròn đôi mắt chàng kiêu gia đình cô bé ở trước Trại ban đêm phúc: Trong khi hai cha con mừng quýnh ôm chầm lấy nhau thì người người mặt vui vàng bước đến sát bên, rồi nghiêng ngào kêu lên sững sờ:

- Hai mặt con... tưởng là ông đã bắt công an Việt Minh bắt giam, biết thăm rồi. Ở trong trại tù m trú, mấy lần... đã tính bỏ cuộc, đem con về quê. May mà nhờ có bác Hà và chú Văn ở gần gần... Hai mặt con đi hỏi thăm hết người này đến người khác, không ai biết tin ông, cả tưởng là không bao giờ gặp ông nữa...

Cô bé lanh tranh, ngẩng lên hỏi:

- Bả biết không, đêm hôm qua con nằm mơ thấy bả... hôm nay gặp rồi.

Người cha cảm động, nhìn con:

- Thấy hả!

Đoạn ông xoay sang, nói với người:

- Vâng trên lên trước Hà Nội thì bắt công an Việt Minh bắt. Sau mấy ngày bắt chúng giam ở khu trại ng hóc cùng với mấy chục người khác thì gặp may, phái đoàn ... "Kiểm Soát... Đình

Quyển 20-7-1954: Serpent, Chuyến Tàu Vĩnh Biệt

Tác Giả: Ð Quyển Anh Thơ

Chúa Nhật, 28 Tháng 9 Năm 2008 05:23

Đình Diễm, đã hợp tác với CIA của Hoa Kỳ --- do Đới Tá Edward Lansdale chủ huy --- bắt chuyến "Đức Chúa và Đức Mẹ đã vào Nam" nhằm thúc đẩy đàng Công Giáo di cư.

Chuyến này thực ra thế nào? Hay chính bọn Công Sản gian manh đã tung ra tin này để che đậy sự thất bại của họ: Đới đã sẵn sàng bào miến bọn Bức để ghê tởm bọn chúng. Nếu có chuyện thì họ như ai cũng chấp nhận, bọn 'quê cha đất tổ' đi vào Nam thì nên.

Trên chuyến tàu Serpent này, bên cạnh ba đứa con ông Văn và gia đình cô Hoà, còn hàng trăm hay cả ngàn người theo Phật Giáo, học Kinh Giáo. Họ mang theo 'cặp sách, giấy tờ' --- vô vùng dã man tàn ác --- trong chiến dịch "Chiến Cách Ruộng Đất" là để ngụy trang chính yếu thúc đẩy đàng bào miến bọn Bức đi vào Nam thì nên. Sẵn dĩ đàng bào Công Giáo vào Nam đồng nghĩa, vì trong thời gian di cư, họ như những vùng Giáo Dân cũ kỹ, chừa bọn Công Sản kiêu mát. Vì vậy, các Linh Mục Công Giáo là những người chấp nhận Chiến Sĩ vô thần. Nên họ đã tìm cách giúp đàng Giáo Dân vào Nam thì nên.

Đàng ngay trước mặt cô Hoà là cặp vợ chồng và ba đứa trẻ là người Phật Giáo. Họ đã thuật lại hôm đi chùa Phật, xin Đức Bồ Tát phù hộ cho họ thoát nạn Công Sản vào Nam. Khi nghe cô Hoà nói chuyện với ông Văn, người chấp nhận xoay qua hỏi cô làm quen:

- Bà, sau khi mình xuống tàu thì mấy người đức Chính Phủ Quyển Gia cấp cho 800 đồng, phải không?

- Chỉ hôm nay, qua mấy vì âm thì ai cũng nghe như thế.

- Gia đình bà có mấy người?

- Tôi có hai cháu. Ông anh tôi cũng có hai cháu. Tất cả là 6 người.

Ông ta gật gù rồi lờ mờ tính:

- Sáu lờ mờ tám là 48. Thế thì... Thế thì cô và ông anh, đức lãnh 4800 đồng đấy.

Cô Hoà cũng tò mò hỏi:

- Còn gia đình ông thì sao?

- Gia đình tôi có bốn người.

Cô Hoà than thở:

- Chúng tôi là sau khi tiêu hết số tiền đức cấp phát thì biết làm gì mà sinh sống đây?

- Tôi nghe nói, khi đến trại định cư, mình phải ở trong lều vải. Ban ngày nóng, ban đêm lạnh. Nếu đúng như đời thì sang năm, Chính Phủ Quyển Gia mới xây nhà xong để cấp cho đàng bào, phải không?

Quyển sách H 20-7-1954: Serpent, Chuyến Tàu Vĩnh Biệt

Tác Giả: Đ Quyển sách Anh Thơ

Chúa Nhật, 28 Tháng 9 Năm 2008 05:23

- Trúng c đây tôi còn nghe, Chính Phủ M đã chấp thu ngân khoản 1 tỉ Đô-La để hỗ trợ cho Chính Phủ Ngô Đình Diệm, có thêm phần trợ giúp để ng bào di cư từ miền Bắc sang Miền Nam. Mọi ý kiến của anh cũ rợng thùng thình mà để ng bào mình để c chấp phát trên chuyến tàu này, cũng do các hội thi bên Miền Bắc g cho.

Trong khi ba bạn con ông im lìm thì cô Hòa nói hết chuyến này đến chuyến khác:

- Có tin là giới báo chí, đang phanh phui chuyến ăn cắp ngân quỹ dành cho để ng bào di cư từ miền Bắc?

- Tôi cũng nghe như vậy. Quanh quẩn thì phàm vẫn là bạn "sâu dân mọt nước" thì thì vua Bô Đôn đi đi trong guồng máy chính quyền. Để ng bào mình đi trốn sang Miền Nam, vào Nam với hai bàn tay trắng, đau khổ đói đói mà chúng nó còn tìm cách ăn cắp ngân quỹ! Quyển thì là chuyến "chó cắn áo rách".

Câu chuyện đến đó thì trên máy vi âm vang lên:

"Xin quý vị lưu ý. Khoảng chốc lát nữa phút nữa, quý vị có thể xuống tàu. Khi bước xuống cầu thang, xin quý vị cẩn thận đi xuống bậc. Khi thấy thân nhân chờ đợi, xin quý vị có thể gặp họ, rồi tiếp xúc. Sau khi xuống tàu, mời quý vị đến lãnh tiền trợ cấp ở phía bên phải cầu thang và giới khát mời các quầy hàng có hàng chế "sữa tươi và nước trà nóng của để ng bào di cư". Ngay bên cạnh nhà nghỉ, có xe đang chờ, để quý vị vui vẻ trở về nhà theo ý của quý vị ạ ạ."

Kính chúc quý vị vui vẻ và mau an lạc nghiệp trên phần đất Tự Do.

Tiếp theo, tiếng ra-đi-ô để c truyền qua máy vi âm. Lời hát trong bạn "Tình Ca Đô" vang lên, vô tình làm cho kẻ ly hôn ng cảm thấy buồn tê tái:

"Bạn nhìn xa xôi...

Hà Nội đã xa cách rồi!

Một mùa xuân ngàn trùng kh...

Thành phố cũ nằm sau núi đồi..."

Ba bạn con ông Văn rồi cô Hòa, đưa tay lên lau nước mắt. Không hiểu thì ít, nhưng ng nghĩ để ng cảm nhận để ng bên cạnh ông Văn, đưa cảm thấy buồn ngủ. Chỉ đến khi 3 chiếc cầu thang xuống, một người đưa tàu, một người lái tàu và một người chính gia để c xuống, để ng bào di cư trên tàu Serpent mới bắt đầu, bước chân xuống phần đất Tự Do.

Đ Quyển sách Anh-Thơ

(Trích đoạn từ cuốn 'Nhà Đàng Gây Cảnh')

Xin liên lạc với Nguyễn Thị Dũng

LamSonVN@SBCglobal.net

Điện thoại 408-225-8476